

Par LTF Domes valdes aicinājumu

Latvijas Komunistiskās partijas Preiļu rajona komitejas birojs izskatīja Latvijas Tautas frontes Domes valdes 1989. gada 31. maija aicinājumu visiem Latvijas Tautas frontes biedriem. Pieņemtā lēmuma teksts: uzskatīt LTF Domes valdes aicinājumu par mēģinājumu destabilizēt jau tā sarežģīto politisko situāciju republikā, vēl vairāk padziļināt norobežošanas republikas iedzīvotāju vidū; partijas pirmorganizācijām koncentrēt savu darbību partijas pašreizējās ekonomiskās un sociālās politikas izskaidrošanai, sabiedriskās domas veidošanai par labu PSRS sociālistiskajai atjaunotnei, tālāk konsolidēt pārkarotās progresīvos spēkus.

Apbalvojumi aktīvākajiem

Latvijas KP Preiļu rajona komitejas birojs par ilggadēju un auglīgu darbu marksisma-leninisma un PSKP politikas propagandā nolēmis apbalvot šādus aktīvākos propagandistus:

rajona tautas izglītības nodaļas vadītāju Jāni Lāzdu — ar Lenina Goda rakstu, padomju saimniecības «Aglona» direktoru Nikolaju Ivānovu — ar Galda medaļu, Franča Līvmaņa — Preiļu 1. vidusskolas skolotāja, priretis tiks ievietots republikas labāko propagandistu Goda plāksnē.

Tātad — 1. jūlijs

...ir Jaunatnes svētku diena. Skriet, viss sakāmais jau sen pateikts un viss reklamējams — izreklamēts. Un tomēr svētku rīkotājiem ir vēl daži būtiski papildinājumi un brīdinājumi.

Svētku dienā uz pasākumiem varēsiet iegādāties atsevišķas biļetes vai arī — ieejas kartes, kuru kopējā cena — 6.50 rubļi. Ir sākusies ieejas karšu iepriekšpārdošana. Ja gribat būt droši, ka neviens pasākumā nepalikiet «aiz borta», tūlīt pat dodieties uz komjaunatnes rajona komitejas 13. kabinetu pēc savas ieejas kartes. Iepriekšpārdošana notiks līdz pat 1. jūlijam.

Bez materiālā pabalsta, uz parku ejot, vajadzīgas arī vērtīgas idejas, ierosinājumi vai jautājumi. Savas zīmītes varēsiet atstāt speciālā ideju pastkastē. Komjaunatnes rajona komiteja garantē, ka ikviena zīmīte un vēstule tiks izskatīta un uz tām tiks meklētas atbildes.

Vienbrīd notiks tradicionālais masku skrējiens. Ar piebildi, ka ātrākos un interesantākos skrējējus gaida vērtīgas balvas, bet pašu pirmo — tūrisma celazīme uz Poliju.

Lai arī sestdienu Preiļos pāies ar Jaunatnes svētku nosaukumu, uz pasākumiem parkā tiek aicināti visu paaudžu rajona iedzīvotāji.

Nakts balle laikam gan interesēs tikai jauniešus. Tajā spēlēs «Estrādes apvienība «Kaija»» (ansambla vadītājs Kaspars Upacieris) un kluba «Melomix» diskotēka (diskžokejs Ojārs Rancāns).

Visu pasākumu vietu, laiku un secību, cienījamie jaunieši, uzzināsiet no afišām, ja vien pašī nebusiet skaidri un šīs afišas atstāsiet zināšanai arī citiem...

Tiksimies parkā plkst. 13.00!

S. JOKSTE

VISU ZEMJU PROLETĀRIEĀ, SAVIENOJĀTIE!

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta Nr. 77 (5926)

Ceturtdien, 1989. gada 29. jūnijā

Maksa 3 kap.

Krājas lopbarība

Pa Jāņiem lija, bet tagad iestājies īsts siena laiks. Rajona saimniecības steidz gatavot lopbarību.

Kirova kolhozs ir tā saimniecība, kur siena un skābsiena krājumi palielinās strauji. No 700 hektāriem zālāju uz aizvarkdienu bija nopļauti 500 hektāri. Sagādāts pārj par 2 500 tonnām skābsiena un 350 tonnas sausā siena. Zālāju laukos izpētīti visi tehnika un cilvēki, ir iespējas tos novākt jau šomēnes.

Pagājušonedēļ liela rosība valdīja pie Dravu kompleksa. Te ar skābsienu piepildītas trīs tvertnes. Tagad lopbarības gatavotāji strādā Vilcinos.

J. AIZKALNS

□ ATTELOS: viens no čaklākajiem zāles masas pļevēšanā skābsienu vietā ir šoferis Jānis Kalniņš — Balckars (attēls pa labi); Pēteris Broks (attēls pa kreisi) apvītušo zāli ved ar traktoru.

J. SILICKA foto

No stereotipiem atteikušies. Ko tālāk?

SABIEDRISKĀS DOMAS APTAUJAS REZULTĀTI

«Kā jūs vērtējat partijas pirmorganizācijas lomu kolektīva locekļu idejiski politiskajā audzināšanā?» 64,7 procenti — apmierinoši, 27 procenti — neapmierinoši, 17,9 procenti aptaujāto izteica vēlēšanos komunistu darbībā redzēt lielāku aktivitāti.

32 procenti aptaujāto apļiecina, ka partijas pirmorganizācijai kolektīvā nav vadošas lomas, motivējot savas domas ar to, ka partijas biedri kolektīvā zaudējuši autoritāti, kļuvuši maziniciatīvi, ieņem pasīvu novērotāju pozīciju. Tikai 25 procenti kolektīva locekļi atzīst partijas organizācijas vadošo lomu.

NO BIROJA LĒMUMA

«Uzskatīt Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas partijas pirmorganizācijas darbību partijas organizatoriskā un idejiski politiskā darbības pārkārtošanā. Gan gatavošanās šai biroja sēdei, gan tās gaita atbilda laika garam: notika tikšanās uzņēmuma darba kolektīvos, biroja sēde bija atklāta visiem Līvānu biokīmiskās rūpnīcas komunistiem, to translēja pa uzņēmuma radio. Vārdu sakot, katram bija iespēja (vieniem — tieši, citiem — netieši) piedalīties partijas pirmorganizācijas darbības apspriešanā.»

Tātad — Līvānu biokīmiskajā rūpnīcā notika partijas rajona komitejas biroja izbraukuma sēde. Dienas kārtībā jautājums, kura nozīmi pārvērtēt grūti: par partijas pirmorganizācijas darbu partijas organizatoriskās un idejiski politiskās darbības pārkārtošanā. Gan gatavošanās šai biroja sēdei, gan tās gaita atbilda laika garam: notika tikšanās uzņēmuma darba kolektīvos, biroja sēde bija atklāta visiem Līvānu biokīmiskās rūpnīcas komunistiem, to translēja pa uzņēmuma radio. Vārdu sakot, katram bija iespēja (vieniem — tieši, citiem — netieši) piedalīties partijas pirmorganizācijas darbības apspriešanā.

Ko tad pašreiz dara rajonā lielākā rūpniecības uzņēmuma partijas organizācija?

NO IZZIŅAS BIROJAM

«Partijas pirmorganizācija savu darbu veic, vadoties pēc vienojuma pasākumu plāna, kurš ir izstrādāts kopā ar citām sabiedriskajām organizācijām un rūpniecības administrāciju. Regulāri (reizi mēnesī) notiek idejiskā darba plānošanas sanāksmes, kurās piedalās partijas biroja, administrācijas, arodkomitejas un komjaunatnes organizācijas pārstāvji.»

Latvijas KP rajona komitejā

Partijas pirmorganizācijas birojs prātis izvalrīties no šauru saimnieciska rakstura jautājumu risināšanas, galveno uzmanību pievēršot ražošanas uzdevumu partijiski politiskajam nodrošinājumam, partijas biedru aktivitātes paaugstināšanai. Lai aktivizētu komunistus, visas partijas sapulces notiek atklāti, piedaloties bezpartijiskajiem.

Vāja vieta pirmorganizācijas darbā ir pieņemto lēmumu izpildes starpposmu kontroles trūkums. Partijas pirmorganizācijas birojs nav nodrošinājis, lai komunisti sniegtu pārskatus par pieņemto lēmumu izpildi (no pagājušā gada novembra). Nav organizēta arī partijas sapulcēs izteikto kritisko piezīmju uzskaitē.

Laika posmā no pagājušā gada novembra līdz šī gada maijam partijas sapulcēs apmeklējusi vidēji 60 procenti komunistu. Jautājumi par partijas disciplīnas paaugstināšanu sapulcēs izskatīti divas reizes, taču strauja komunistu aktivitātes paaugstināšanās pagaidām nav notikusi.»

Bez šaubām, trūkumi rūpnīcas partijas pirmorganizācijas darbā

ir. Bez izziņā norādītajiem, biroja runāja arī par nepilnībām politisko un ekonomisko mācību organizēšanā, par PSKP biedru rindu neapmierinošo pieaugumu. Taču, kā tika atzīmēts biroja sēdē, vērojama stabila tendence partijas darbā atteikties no stereotipiem, neatlaidīgi notiek jaunu darba formu meklējumi. Piemēram, sadarbība ar LTF grupu, kurā ir desmit PSKP biedri. Partijas organizācija nebūt ne-

višķas domstarpības ir, bet no tā nav jābaidās. Taču to attīstību atstāt pašplūsmā arī nedrīkst.

I. Jansone, partijas rajona komitejas sekretāre:

— Pabijusi šodien cehos, pārliacinājos, ka nepietiekami stādā viens no svarīgākajiem politiskās izglītības posmiem agitatori. Mēs esam pieraduši zināt kāpēc prasīt tikai no žādu rangu vadītājiem. Bet tad paliek komunisti? Kāpēc šim rūpnīcā, piemēram, nav spriesta republikas ekonomiskās attīstības koncepcija, bet pat laikā notiek diskusijas visiem zināmo LTF Domes des aicinājumu?

Un vispār — kur rūpniecības organizācija saskata savu galveno uzdevumu? Tiesībūdi uz šo jautājumu mēs tā neesam sanēmuši.

NO BIROJA LĒMUMA

«Partijas birojam panākt, lai partijas sapulces kļūtu rezultātīvākas, padarīt tās par demokrātiskām attīstības, kritikas un paškritikas, principālītātes un lietišķuma paraugu, koncentrēt pūlīnus agrāk pieņemto lēmumu izpildei, paaugstināt prasīgumu pret komunistiem, kuriem jānodrošina šo lēmumu izpilde. Starptautiskās saskarsmes jomā komunistiem jāiestājas par lenīniskā ideāliem un internacionālisma principiem, nemot vērā visu kolektīvā strādājošo tautību cilvēku prasības un ieteikumus. Personisku atbildību par starptautiskās saskarsmes stāvokli darba kolektīvā uzlikt partijas pirmorganizācijas biroja sekretāram G. Udovskim.»

Idejiskajam aktīvam uzmanību koncentrēt izskaidrošanas un propagandas darbam brigādēs, nodalās un iecirkņos.»

I. KOROĻOVA

Vēstures lappuses

Pirma pasaules kara radīto vēsturisko pārveidību rezultātā Latvija nodibinājās kā ilgu nacionālās patstāvības domu un centienu izpaudums. Bet pirmajai romantiskajai sajūsmi, kura noveda pie 1918. gada 18. novembra akta, tulīt sekotā smagi pārbaudījumi. Tomēr latviešu tautā tie neradīja izmisumu, bet gan atraisīja tautas varonīgos spēkus un deva tiem iespēju darbos pierādīt, ka tauta ir vēsturiskas patstāvības cēlonis.

Ziemeļlatvija teica savu vārdu viskritiskākajā brīdī, kāds vien līdz tam ir bijis Latvijas vēsturē. Latvijas valsts proklamēšana bija izatcīnājums tās ienaidniekiem.

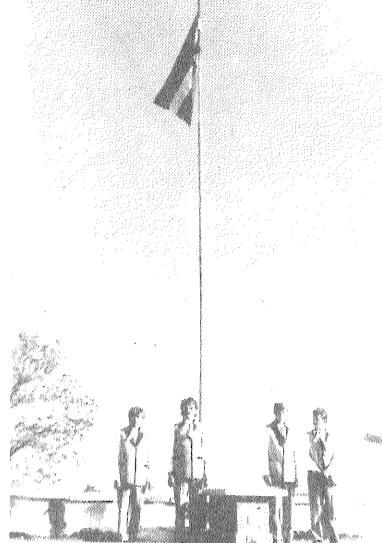
Ziemeļlatvijas militārajam vadībai fon der Golca plāni bija zināmi. Ļoti svarīgas ziņas par šiem plāniem Ziemeļlatvijas armijas štābs bija ieguvis no rotmistra Goldfelda (vēlāk — pulkvežleitnants Zeltiņš), kurš malīta sakumā bija no fon der Golca armijas pārbēdzis ole ziemelniekiem.

Golca plāna būtība bija šāda: ar baronu Plethera, Mantelfeļa un citu atbalstu likvidēt latviešu un igauņu iauonus spēkus, ieņemt Petrogradu, gāzt padomju varu Krievijā, bet pēc tam kopā ar krievu reakcionāriem restaurēt Krievijā monarhiju. Iai ar krievu «Iieļgabalā galas» miljoniem un ar savas kara tehnikas atlie-

gāia veselas sarkanarmiešu rotas un baterijas, kuras vēlāk priekšzīmīgi cīnījās pret Golcu un pret Padomju Latvijas armiju Latgalē. Protams, ne jau Ziemeļlatvijas armijas pusē pārgājušie sarkanarmieši bija tās spēka galvenais faktors. Šis faktors izpaudās Ziemeļlatvijas armijas cīnitāju politikas vienkaršībā, viņu alkās pēc atbrīvotas Latvijas, naidā pret svešas varas nesējiem.

Pirma kauja ar landesvēru pie Cēsīm notika 1919. gada 6. jūnijā. Tajā aktīvi piedalījās Cēsu pulka 1., 3. un 7. rotas, kā arī steigā salomētās 4., 8 un 9. rotas (skolnieki, ugunsdzēsēji un citi cēsīnieki — brīvprātīgie), kuras nebija ne pienācīgi apmācītas, ne arī apbruotas. Kauja

Vēl viens latviešu tautas karogs Latvijā

Cēsu kaujas atceroties

1989. gada jūnijā aprit 70. gadskārtā, kopš notika Ziemeļlatvijas armijas un igauņu kopīgās, slavenās cīņas par Latvijas neatkarību.

Vācu okupācijas varas vāja pretošanās jēja Padomju Krievijas armijai ieņemt vienu Vidzemes pilsētu pēc otras. Kā zināms, 1919. gada janvārī Sarkanās Armijas vienības, kuras ietilpa arī latviešu sarkanie strēlnieki, ieņēma Rīgu un Kurzemi līdz Ventai, Liepāja palika pēdējais zemes stūrītis, kur patvērumu atrada Latvijas pagaidu valdība un tās jaunformētās karaspēka daļas. Taču okupācijas varas intrīgu atmosferā Latvijas armija nevarēja veidoties sekmīgi.

1919. gada aprīlī baronu savzvērestība atņēma Latvijai pēdējo valstiskuma pastāvēšanas iespēju. 16. aprīļa pučā radījās A. Niedres valdības karagāliens uz Ziemeļlatviju pret nacionāļiem pulkiem un viņu sabiedrotajiem — igauņiem ļoti sarežģīta situācija. Te valrs nebija iespējama nekāda atkāpšanās, te vajadzēja norisināt ties tautas cīnāi uz dzīvību un nāvi. Kur cīnas pieņem, lūk, tādu raksturu, tur ne vienmēr to iznākumu nosaka ieroču spēks. Cēsu kaujas tam ir vislabākais pierādījums.

Cēsu kaujas par Latvijas neatkarību sākās 1919. gada maija beigās. To laikā Ziemeļlatvijas armijas sabiedrotais bija igauņu pulki. Ziemeļlatvijas brigādē bija trīs kājnieku pulki (Valmieras, Cēsu un Partizānu), jātnieku eskadrons un artilērijas vienība. Kopumā brigādē bija 2 500 — 3 000 vīru.

24. maijā Ziemeļlatvijas armija sāka gatavoties uzbrukumam divos virzienos. Valmieras pulkam bija jāvirzās no Melnupes krastiem uz Apli, Alūksni, Vecgubeni un Pļaviņām (toreiz — Štukmaniēm), bet Cēsu un Partizānu pulkiem — no Rūjienas apkārtnes uz Valmieru, Cēsīm, Vecpiebalgu un Lubānu. Sajā laikā Rīgu jau bija ieņēmuši fon der Golca spēki.

Valmieras pulks kopā ar igauņiem 27. maijā sekmīgi pārgāja uzbrukumā un ieņēma Alūksni. 26. maijā 6. igauņu pulka daļas kopā ar 2. Cēsu pulka 1. rotu ieņēma Valmieru. 1. jūnijā 2. Cēsu pulks ieņēma Cēsis. Sajā laikā te jau atradās Cēsu pulks, Ziemeļlatvijas partizānu pulks un pirmais atsevišķais Kurzemes eskadrons. 1. jūnijā rītā uz Cēsīm pārcēlās arī Ziemeļlatvijas brigādes štābs.

2. jūnijā pievakarē Ieriku stacijas priekšnieks Jansons pa telefonu paziņoja Ziemeļlatvijas brigādes štābam, ka Ierikos ieradīs vācu ešelons. Jansons lūdzja Ziemeļlatvijas brigādes štābam atļaut vācu ešelonam virzīties uz Cēsīm. Brigādes štābam, protams, radās jautājums: kādā nolūkā vācu ešelons ieradies Ierikos un kas vāciešiem darāms Cēsīs? Apsvēris situāciju, štābs uzdeva Jansonam informēt vācu ešelona priekšniecību, ka Cēsīs ir ieņēmusi Ziemeļlatvijas armija un vācu karaspēks Cēsīs netiks ielaists.

kām revanšētos Antantei, iepriekš atļaujot monarhiju Vācijā. Realizējot savus plānus, fon der Golcs nēma vērā, ka Antantes valstu kareivju Ilgolas pēc mierīgas dzīves viņš nēma vērā arī savu karavīru psiholoģiju, kurus Vācijā, viņu pašu mājas, nekā labs negaidīja, bet šeit, Latvijā, viņus gērba, baroja un solīja pieškirt zemi Kurzemē, Vidzemē un Igaunijā. Zīmīgi, ka latviešu un igauņu zemi, sagrābšanas plānu realizēšana ļabi sapratās krievu, prōšu un arī latviešu reakcionārie spēki — baroni. Taču reakcijai bija lemts saņemt nāvīgu triecienu.

Ziemeļlatvijas karaspēka vadība, stājoties celā Golca nodomiem, balstījās uz savas tautas tieksmēm būt brīvai no Iebkurās svešas varas. Vācieši, kuri 700 gadu verdzinaja latviešus, bija tautas vislielākie ienaidnieki. Latviešu bezzemnieku masas, kas lielākoties veidoja Latvijas brunotos spēkus, stingri iestāījās par mulzniecības privilēģiju likvidēšanu, par agrāro reformu. Katram ziemelniekam bija saprotams, ka to varēs panākt tikai tad, kad Latvijā valdīs suverēnas tautas valdība, kad pašiem piederēs sava valsts. Tā bija Ziemeļlatvijas militārās vadības politiski sociālā bāze.

Cēsu kauju laikā bija izveidojusies karu vēsturē nepieredzēta situācija. Latvijas armijai kopā ar igauņiem nācās cīnīties pret diviem savstarpēji naidīgiem spēkiem (fon der Golca un Padomju Latvijas armijām), kuri centās viens otru iznīcināt. Par Cēsu kaujām Ziemeļlatvijas armijas virspavēlnieka štāba priekšnieks pulkvedis V. Ozols rakstīja: «Līdz šim (tas ir — līdz Cēsu kaujām J. P.) ziemelnieki karaļa tikai pret Iieļniekiem. Iieļnieku vara sadrupa Latvijā ne tāpēc, ka I. d. Golcs Iudzina viņus no Kurzemes un Rīgas, kā to vēl tagad daudzi maldīgi apgalvo, bet gan tāpēc, ka Iieļnieku vara šeit veda abjāmu krieviski — Iieļniecisku politiku ar teroru, cilvēku sausaņām un fantastiskiem, dzīvei un tautas pašām nesaskanotiem jaunievedumiem, kas novērsa no viņas tautas simpātijas un demoralizēja Padomju Latvijas kādreiz nēpārvaramo armiju, kuras kadru pamatā stāvēja sarkanle strēlnieki, Golcam, Kurzemē un Rīgu ienēmot, nav bijis nevienas nopietnas kaujas ar Padomju Latvijas armiju! Manā rīcībā ir noteikti fakti, kas liecina, ka Padomju Latvijas armijas komandējošais sastāvs ir labprātīgi atkāpies ar saviem pulkiem no Kurzemes. Pulki, t. I. kareivji, nav cēlušī pret to nopietnas ierunas.»

Jāpiebilst, ka Golcs nepienēma pār fronti pārbēgušos sarkanarmiešus — tos bez žēlastības šāva nost. To pašu klūdu sākumā pielaida Igaunī. Toties Ziemeļlatvijas armijā tā nerikojās, un pie ziemelniekiem pār-

iesaistījās arī Plan-Dubrovskā 120 jātnieki, 2 igauņu brunuvīcieni — pavisam apmēram 1 000 vīru, kuriem otriī stāvēja 2 500 vāciešu.

Otra Iielākā kauja bija tā saucamā Cēsu — Raunas operācija, kura notika no 19. līdz 23. jūnijam. Karoļošo pušu spēki bija apmēram vienādi. Ja tomēr nē vērā, ka daļa Ziemeļlatvijas spēku uz 19. jūnīu vēl bija organizēšanas stadijā un šinī kaujā nevarēja piedalīties, tad Golcam neapšaubāmi bija pārsvars. Neskatoties uz to, Golcs pret Latvijas armiju spēja sakoncentrēt tikai 15 — 17 procentus no saviem spēkiem. Kādi tam bija cēloni? Svarīgākā Ioma bija politiskajam faktoram, kurš nē Iēja Golcam izmantot karaspēku, kurš atradās Rīgā, Kurzemē un Lietuvā. Šis faktors — Golcam naidīgās un draudīgās tautas masas.

Pirmās Ziemeļlatvijas armijas sadursmes ar landesvēru beidzās ar vāciešu nopietnu sakāvi. Tomēr turpmākajos uzbrukumos vācieši guva panākumus Startes un Cēsu rajonā. Vāciešu kavalerija, kājnieki un artilērija pie Startes sagrupējās un turpināja virzīties uz Valmieru. Ziemeļlatvijas armijas stāvoklis kļuva kritisks. Tomēr tās vadība nezaudēja aukstasinību. Pamazām Ziemeļlatvijas armijas un Igaunju vienības sāka Ielēnkāt vāciešus no Lodes un Raunas pusēs. Šī operācija sākās 22. jūnijā un beidzās 23. jūnijā ar vāciešu plūngū sakāvi, kuri, cīešot Iieļus zaudējumus, panikā atkāpās Rīgas virzienā. Ziemeļlatvijas armija nekavējoties uzsāka Ienaidnieka vajāšanu un 23. jūnijā sasniegza Iņčukainu, bet 26. jūnijā — Rīgas pievārti. No galīgas sakāves fon der Golca spēkus paglāba 1919. gada 3. jūlijā parakstītais Strazdumīžas pamiers.

Satriecot pie Cēsīm landesvēru un vācu okupācijas armiju, tika likvidēti visi vāciešu plāni par Baltijas monarhiju un mulznieku varas atjaunošanu. Cēsu kaujās Latvijas tauta atguva savu pašnoteikšanos, un Iiki Iikti reāli pamati demokrātikai un neatkarīgai Latvijas republikai. Šis kaujas bija vissvarīgākais moments brīvības cīņā gaitās. Sajā kaujās latviešu tauta atguva savu pašapziņu un spēka satūtu, kas deva iespēju vēlāk — 1919. gada rudenī — galīgi sāgraut reakcijas otro uzbrukumā (Bermonda — Avalova «karagāIjens») un atbrīvot Latvijas austrumu rajonus. Visas turpnākas cīņas bija sekas tam, kas sākās pie Cēsīm. Latvijas valsts politiskā izveidošana satversmes sapulcē, pieņemot demokrātisku Satversmi un nosakot radikālu agrāro reformu, bija atspulas tam gāram, kas valdīja cīnitātos un tautā salārā ar Cēsu kaujām un uzvarām

J. PIZELIS, vēsturnieks

23. jūnijā jau paša rīta agrumā Rudzētu centra bija manāma nepieredzēta rosība. Pulksten 7.00 Rudzētu draudzes baznīcā tika iesvētīts sarkanbaltsarkanais karogs — nacionālais simbols, kurš latviešu tautai bija atņemts gandrīz piecdesmit gadus.

Erģeļu skaņu pavadijumā karogu baznīcā Ienasa latviešu tautas terpos gērbušies puīši un meitenes. Rudzētu draudzes prāvests Pujāts aicināja visus klātesošos vienmēr augstu turēt karoga un savas tautas godu.

Pēc iesvētīšanas karogu, laužu pavadiņu, aiznesa līdz cīema padomes Izipildkomitejas Jaunajai ēkai, kur notika svinīgs miļiņš. To atklāja Latvijas Tautas frontes biedrs, padomju saimniecības «Rudzāti» direktors L. Spālis. Viņš uzsvēra, ka cīema Iedzīvotājiem šī ir Iiebījusi svētku diena. Pēc tam runāja A. Marcinkeviča, kura Ielca, ka sarkanbaltsarkanais karogs ir mūsu neatkarīgās Latvijas simbols, un to pie-

nēmt musdienu apstākļos par oficiālu Valsts karogu būtu pārāgri. Ar asarām acis L. Ancāns kavējis atmiņās par tiem Iaiķiem, kad zem sarkanbaltsarkanā karoga mūsu novādnieki cīnījās par savas zemes brīvību. Optimisms skanēja LTF Domes Iocēka U. Silīna uzrunā: «Rudzēti ir pirmā vieta Latvijā, kur sarkanbaltsarkanais karogs plīvos virs vietējās Izipildkomitejas. Tā ir Iūsu uzdriksstešanās, kura vainagojusies ar panākumiem». No LNNK sapulcējušos sveica A. Jelisejevs.

Un tad klāt kulminācijas brīdis. Skanot Iūgsnal «Dievs, svētī Latviju», augstu mastā virs Rudzētiem vēja atrājsas un uzpland sarkanbaltsarkanais karogs — vēl viens mūsu tautas karogs Latvijā.

V. MARCINKEVIČS,

Latvijas Atdzīmšanas partijas Preiļu rajona nodaļas vadītājs

V. MĀLNIEKA foto

